

Danielin kirja - satakuusikymmentäviisi

*Profeetallisen kudelman paljastaminen: Aleksanteri Suuresta
nyky-Roomaan*

Jeff Pippenger
2024-03-29

Tarkastelemme nyt sitä historiaa, joka tapahtui Aleksanteri Suuren äkillisen kuoleman jälkimainingeissa ja joka kuvaa ajanjaksoa vuodesta 538 lopun aikaan vuonna 1798 saakka.

Ja kun hän on noussut valtaan, hänen valtakuntansa murtuu ja jakautuu taivaan neljää tuulta kohti; eikä hänen jälkeläisilleen eikä sen vallan mukaisesti, jolla hän hallitsi, sillä hänen valtakuntansa revitään pois ja annetaan muille kuin niille. Ja etelän kuningas on oleva väkevä, samoin eräs hänen ruhtinaistaan; mutta tämä on oleva häntä väkevämpi ja hallitseva, ja hänen valtansa on oleva suuri valta. Ja vuosien kuluttua he liittyvät yhteen; sillä etelän kuninkaan tytär tulee pohjoisen kuninkaan luo tekemään sopimuksen; mutta hän ei säilytä käsivartensa voimaa, eikä tämäkään pysy, eikä hänen käsivartensa; vaan hänet annetaan alttiiksi, samoin ne, jotka toivat hänet, ja hän, joka hänet synnytti, sekä hän, joka häntä noina aikoina vahvisti. Mutta hänen juuriensa vesasta nousee yksi hänen sijaansa; hän tulee sotajoukon kanssa ja tunkeutuu pohjoisen kuninkaan linnoitukseen ja menettelee heitä vastaan ja saa voiton. Ja myös heidän jumalansa, kuvapatsaansa sekä heidän kallisarvoiset hopea- ja kulta-astiansa hän vie vankeina Egyptiin; ja hän pysyy vuosia pohjoisen kuningasta kauemmin. Niin etelän kuningas tulee valtakuntaansa ja palaa sitten omaan maahansa. Daniel 11:4–9.

Lopulta, sen jälkeen kun Aleksanteri Suuren valtakunta oli hajonnut, ne, jotka taistelivat entisen valtakunnan hallinnasta, jakautuivat kahdeksi pääasialliseksi valtakunnaksi. Toinen valtakunta hallitsi Aleksanterin entisen valtakunnan eteläosaa ja toinen sen pohjoisosaa. Siitä lähtien profeetallisessa kertomuksessa niihin viitataan yksinkertaisesti etelän kuninkaana ja pohjoisen kuninkaana. Kun maailmanherruudesta käyty taistelu on edennyt siihen pisteeseen, että se esitetään ainoastaan pohjoisen kuninkaan ja etelän kuninkaan välisenä, näiden kahden valtakunnan symbolit jatkuvat läpi koko luvun.

Jakeessa viisi etelän kuningas vakiintuu asemaansa, ja hän on voimakas, mutta myös pohjoisen kuningas on voimakas, ja hänen valtakuntansa on laajempi. Sitten jakeessa kuusi etelän kuningas ehdottaa liittoa pohjoisen valtakunnan kanssa. Rauhansopimus varmistetaan siten, että etelän kuningas antaa tyttärensä pohjoisen kuninkaalle, jotta tämä voisi mennä hänen kanssaan naimisiin ja vahvistaa heidän liittonsa perhesiteellä. Pohjoisen kuningas suostui tähän, hylkäsi vaimonsa ja avioitui etelästä tulleen prinsessan kanssa, ja liitto pantiin toimeen.

Lopulta eteläinen prinsessa synnyttää poikalapsen, mutta viime kädessä pohjoisen kuningas väsyi uuteen vaimoonsa ja hylkäsi hänet, niin kuin hän oli tehnyt ensimmäiselle vaimolleen, ja otti ensimmäisen vaimonsa takaisin; mutta heti kun alkuperäinen vaimo oli palautettu asemaansa ja sai tilaisuuden, hän surmasi pohjoisen kuninkaan, hänen eteläisen morsiamensa, tämän lapsen ja koko hänen egyptiläisen seurueensa. Alkuperäisen vaimon suorittama eteläisen prinsessan ja tämän

lapsen murha raivostuttaa eteläisen prinsessan perheen, ja yksi hänen veljistään nostaa sotajoukon ja hyökkää pohjoista valtakuntaa vastaan.

Etelän armeija saa voiton pohjoisen kuninkaasta, ja tämän jälkeen surmataan ensimmäinen vaimo, joka murhasi pohjoisen kuninkaan, sekä hänen eteläinen morsiamensa ja lapsensa. Alkuperäisen vaimon poika, joka oli asetettu hallitsevaksi pohjoisen kuninkaaksi isänsä kuollessa, vangitaan ja viedään etelän kuninkaan mukana takaisin Egyptiin, samoin kuin eräät egyptiläiset esineet ja epäjumalankuvat, jotka pohjoinen valtakunta oli ottanut eteläiseltä valtakunnalta aiemmissa taisteluissa. Egyptissä vangittu pohjoisen kuningas putoaa hevosen selästä ja kuolee. Uriah Smith yksilöi historian seuraavasti.

”JAE 6. Ja vuosien lopulla he liittyvät toisiinsa; sillä etelän kuninkaan tytär tulee pohjoisen kuninkaan luo tekemään sopimuksen; mutta hän ei säilytä käsivartensa voimaa; eikä hän pysy pystyssä, eikä hänen käsivartensa; vaan hänet annetaan alttiiksi, ja ne, jotka toivat hänet, ja hän, joka hänet synnytti, ja hän, joka vahvisti häntä näinä aikoina.”

Egyptin ja Syyrian kuninkaiden välillä käytiin usein sotia. Erityisesti näin oli Egyptin toisen kuninkaan Ptolemaios Filadelfoksen ja Syyrian kolmannen kuninkaan Antiokhos Theoksen aikana. Lopulta he sopivat rauhasta sillä ehdolla, että Antiokhos Theoksen tuli hylätä entinen vaimonsa Laodike ja tämän kaksi poikaa sekä ottaa puolisoikseen Berenike, Ptolemaios Filadelfoksen tytär. Sen mukaisesti Ptolemaios toi tyttärensä Antiokhokselle ja antoi hänen mukanaan suunnattoman myötätunnon.

“Mutta hän ei säilytä käsivarren voimaa”; se tarkoittaa hänen vaikutusvaltaansa ja voimaansa Antiokhoksen luona. Ja niin myös tapahtui; vähän ajan kuluttua tämän jälkeen Antiokhos toi rakkaudenpuuskassaan entisen vaimonsa Laodiken ja hänen lapsensa jälleen hoviin. Sitten profetia sanoo: ‘Eikä hän [Antiokhos] pysy pystyssä, eikä hänen käsivartensa’ eli siemenensä. Laodike, tultuaan jälleen suosioon ja valtaan, pelkäsi, että Antiokhos luonteensa oikullisuudessa jälleen häpäisisi hänet ja kutsuisi Bereniken takaisin; ja katsoen, ettei mikään muu kuin hänen kuolemansa olisi tehokas turva tällaista mahdollisuutta vastaan, hän toimitti hänet myrkyttäväksi pian tämän jälkeen. Eikä myöskään hänen siemenensä Berenikestä seurannut häntä valtakunnassa; sillä Laodike johti asiat niin, että valtaistuini varmistettiin hänen vanhimmalle pojalleen, Seleukos Kallinikokselle.”

Mutta sellainen jumalattomuus ei voinut kauan jäädä rankaisematta, niin kuin profetia edelleen ennustaa ja myöhempi historia osoittaa.

”JAE 7. Mutta eräs vesa hänen juuristaan on nouseva hänen sijaansa; hän tulee sotajoukon kanssa, tunkeutuu pohjoisen kuninkaan linnoitukseen, käy heidän kimppuunsa ja saa voiton. 8. Hän vie myös vangittuina Egyptiin heidän jumalansa, heidän ruhtinaansa sekä heidän kallisarvoiset hopea- ja kultakalunsa; ja hän säilyy useampia vuosia kuin pohjoisen kuningas. 9. Niin etelän kuningas tulee valtakuntaansa ja palaa omaan maahansa.”

Tämä samasta juuresta Bereniken kanssa versova haara oli hänen veljensä, Ptolemaios Euergetes. Tuskin hän oli seurannut isäänsä, Ptolemaios Filadelfosta, Egyptin valtakunnan hallitsijana, kun hän, palavan halukkaana kostamaan sisarensa Bereniken kuoleman, kokosi

valtavan sotajoukon ja hyökkäsi pohjoisen kuninkaan alueelle, nimittäin Seleukos Kallinikoksen alueelle, joka yhdessä äitinsä Laodiken kanssa hallitsi Syyriassa. Ja hän menestyi heitä vastaan, aina Syyrian, Kilikian, Eufratin tuolla puolen olevien ylämaiden ja melkein koko Aasian valloittamiseen saakka. Mutta saatuaan kuulla, että Egyptissä oli noussut kapina, joka vaati hänen paluutaan kotiin, hän ryösti Seleukoksen valtakunnan, otti neljäkymmentä tuhatta talenttia hopeaa ja kallisarvoisia astioita sekä kaksituhatta viisisataa jumalien kuvaa. Näiden joukossa olivat ne kuvat, jotka Kambykses oli aikaisemmin vienyt Egyptistä Persiaan. Egyptiläiset, jotka olivat kokonaan antautuneet epäjumalanpalvelukseen, antoivat Ptolemaiokselle arvonimen Euergetes eli Hyväntekijä kohteliaisuuden osoituksena siitä, että hän näin monien vuosien jälkeen oli palauttanut heidän vangitut jumalansa.

”Tämä on piispa Newtonin mukaan Hieronymuksen kertomus, koottu muinaisista historioitsijoista, mutta, hän sanoo, yhä on olemassa kirjoittajia, jotka vahvistavat useita samoja yksityiskohtia. Appianos kertoo, että Laodike surmattuaan Antiokhoksen sekä hänen jälkeensä sekä Bereniken että tämän lapsen, Ptolemaios, Filadelfoksen poika, kostakseen nämä murhat, hyökkäsi Syyriaan, surmasi Laodiken ja eteni aina Babyloniin saakka. Polybiokselta opimme, että Ptolemaios, lisänimeltään Euergetes, suuresti suuttuneena sisarensa Bereniken julmasta kohtelusta, marssi sotajoukon kanssa Syyriaan ja valtasi Seleukeian kaupungin, jota Egyptin kuninkaiden varuskunnat pitivät hallussaan vielä joitakin vuosia sen jälkeen. Näin hän tunkeutui pohjoisen kuninkaan linnoitukseen. Polyainos vakuuttaa, että Ptolemaios teki itsestään koko sen maan herran, joka ulottui Taurusvuorelta aina Intiaan saakka, ilman sotaa tai taistelua; mutta hän lukee tämän erehdyksessä isän ansioksi pojan sijasta. Justinus väittää, että ellei Ptolemaiosta olisi kutsuttu takaisin Egyptiin kotimaisen kapinan vuoksi, hän olisi saanut haltuunsa koko Seleukoksen valtakunnan. Näin etelän kuningas tuli pohjoisen kuninkaan herruusalueelle ja palasi omaan maahansa, niin kuin profeetta oli ennustanut. Ja hän eli myös useampia vuosia kuin pohjoisen kuningas; sillä Seleukos Kallinikos kuoli maanpaossa pudottuaan hevosensa selästä, ja Ptolemaios Euergetes eli hänen jälkeensä vielä neljä tai viisi vuotta.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

Rooman, ja siis pohjoisen kuninkaan, profeetallinen tunnusmerkki on se, että valtaistuimelle vakiintuakseen sen on voitettava kolme maantieteellistä estettä. Ensimmäinen pohjoisen kuningas Aleksanterin hajonneen valtakunnan jälkimainingeissa vakiintui asemaansa Seleukos Nikatorin kautta, joka oli palvellut kenraalina Ptolemaioksen (etelän kuninkaan) alaisuudessa jonkin aikaa vuosien 316 ja 312 eKr. välillä. Jae viisi viittaa tähän tosiasiaan sanoessaan: ”Ja etelän kuningas vahvistuu, ja yksi hänen päämiehistään; ja hän vahvistuu häntä väkevämmäksi.” Ptolemaios oli etelän kuningas, ja hänellä oli kenraali (yksi hänen päämiehistään), jonka kohtalona oli tulla Ptolemaiosta voimakkaammaksi, ja jakeen viiden viimeinen lause kuuluu: ”ja hän hallitsee; hänen valtansa on oleva suuri valta.” Ptolemaioksen kenraalista Seleukoksesta oli tuleva ensimmäinen pohjoisen kuningas. Mutta tullakseen pohjoisen kuninkaaksi Seleukoksen tuli irtautua etelän kuninkaasta ja sen jälkeen valloittaa kolme maantieteellistä aluetta.

Ensimmäinen alue, jonka Seleukos valloitti, oli itä vuonna 301 eKr. Tämän jälkeen hän valloitti lännen (joka oli ollut Kassandroksen seuraajan hallussa) vuonna 286 eKr., ja sitten hän otti kolmannen alueensa pohjoisessa, kun hän kukisti Lysimakhoksen vuonna 281 eKr. Pohjoisen

kuningas vahvistettiin valtaistuimelle vuonna 281 eKr.

Myöhemmin eteläisen kuninkaan kanssa tehty rauhansopimus solmittiin vuonna 252 eKr. Kuusi vuotta myöhemmin, vuonna 246 eKr., Berenike (eteläinen prinsessa), hänen poikansa ja koko hänen seurueensa surmattiin. Tämän jälkeen eteläinen kuningas otti kiinni Laodiken pojan, Seleukos Kallinikoksen, ja vei hänet mukanaan takaisin Egyptiin, missä tämä kuoli pudottuaan hevosen selästä. Ensimmäisen pohjoisen kuninkaan hallitusaika kesti vuodesta 281 eKr. vuoteen 246 eKr., mikä vastaa kolmeakymmentäviittä vuotta.

Pohjan ensimmäinen kuningas luvussa yksitoista voitti kolme maantieteellistä estettä tullakseen vahvistetuksi valtaistuimelle. Pakanallinen Rooma voitti samoin kolme maantieteellistä estettä tullakseen vahvistetuksi valtaistuimelle [ks. Daniel 8:9], ja paavillinen Rooma voitti kolme maantieteellistä estettä tullakseen vahvistetuksi valtaistuimelle [ks. Daniel 7:20]. Nykyaikainen Rooma voittaa niin ikään kolme maantieteellistä estettä tullakseen vahvistetuksi valtaistuimelle [ks. Daniel 11:40–43].

Valtaistuimelle asetuttuaan ensimmäinen pohjoisen kuningas hallitsi kolmekymmentäviisi vuotta. Valtaistuimelle asetuttuaan pakanallinen Rooma hallitsi ”ajan” (kolmesataakuusikymmentä vuotta). Valtaistuimelle asetuttuaan paavillinen Rooma hallitsi ”ajan, ajat ja puolen ajan” (tuhat kaksisataakuusikymmentä vuotta). Valtaistuimelle asetuttuaan nykyinen Rooma hallitsee symboliset neljäkymmentäkaksi kuukautta (myös ilmaistuna ”tuntina”).

Sisar White ilmoittaa meille, että ”suuri osa Danielin yhdennessätoista luvussa kerrotusta historiasta tulee toistumaan.” Tämän jälkeen hän lainaa jakeet kolmekymmentäyksi–kolmekymmentäkuusi ja sanoo: ”näiden sanojen kuvaamien kaltaisia kohtauksia tulee tapahtumaan.” Näissä jakeissa paavillinen Rooma (hävityksen kauhistus) ”asetetaan” valtaistuimelle vuonna 538, ja sitten se vainoaa Jumalan kansaa ”monta päivää” (tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, kunnes ensimmäinen ”vihan aika” päättyy vuonna 1798. Jakeiden kolmekymmentäyksi–kolmekymmentäkuusi historia toistuu yhdennessatoista luvun kuudessa viimeisessä jakeessa, mutta tämä historia esikuvattiin myös täydellisesti jakeissa viisi–yhdeksän.

Seleukoksen asettaminen pohjoisen kuninkaaksi vuonna 281 eKr. vastaa vuotta 538. Molemmat edustavat pohjoisen kuninkaan valtaistuimelle asettamista kolmen maantieteellisen esteen valloittamisen päättyessä. Paavillisen hallinnan ajanjakso ilmaistaan useilla tavoilla: tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, neljäkymmentäkaksi kuukautta, aika, ajat ja puoli aikaa, ajanjakso sekä kolme ja puoli vuotta. Seleukoksen hallituskausi kesti kolmekymmentäviisi vuotta, ja kymmenesosa eli kymmenykset kolmestakymmenestäviidestä on kolme ja puoli. Kolmenkymmenenviiden vuoden kymmenesosa ilmaistaan myös muodossa ”kolme pilkku viisi” (3,5) vuotta. ”Kolme ja puoli” on paavillisen hallinnan ajanjakson symboli.

Paavius sai kuolinhaavansa vuonna 1798, kun etelän kuningas, Napoleon Bonaparte (merkitykseltään ”onnensuosima poika”), lähetti kenraalinsa ottamaan paavin vangiksi. Vuotta myöhemmin, vuonna 1799, paavi kuoli maanpaossa, samoin kuin ensimmäinen pohjoisen kuningas, jonka etelän kuningas oli niin ikään vienyt vankeuteen. Seleukos Kallinikos kuoli

pudottuaan hevosen selästä ollessaan vankina Egyptissä. Paavi on se, joka ratsasti pedon selässä. Peto kuvasi sitä poliittista järjestelmää, jota paavi käytti toteuttaakseen saatanalliset tekonsa. Tuo peto surmattiin vuonna 1798, ja paavi, joka oli ratsastanut pedon selässä ja hallinnut sen yli, kuoli vuotta myöhemmin. Seleukos Kallinikos kuoli pudotessaan hevosen selästä (sen pedon, jonka selässä hän ratsasti). Paaviuden vankeus vuosina 1798 ja 1799 esikuvautui täydellisesti ensimmäisen pohjoisen kuninkaan vankeudessa.

Etelän kuninkaan vihan pohjoisen kuningasta vastaan aiheutti rikottu rauhansopimus, jota kuvasi Bereniken (eteläisen morsiamen) syrjäyttäminen ja hänen myöhempi kuolemansa Laodiken käsissä. Napoleon oli vuonna 1797 solminut rauhansopimuksen Vallankumouksellisen Ranskan ja paavillisten valtioiden välillä. Sopimus nimettiin Tolentinon kaupungin mukaan Anconassa, Italiassa, missä sopimus oli allekirjoitettu. Se päättyi virallisesti helmikuussa 1798, kun Ranska otti paavin vangiksi. Syy siihen, miksi sopimus mitätöitiin, oli Ranskan pyrkimys levittää vallankumousta.

Napoleonin kenraali Duphot oli Roomassa vuonna 1797 osana Ranskan retkikuntaa, jonka Direktorio, tuolloinen Ranskan hallitseva hallitus, oli lähettänyt. Ranskan Italiaan suuntautuneen retkikunnan tarkoituksena, johon kuului myös kenraali Duphot'n läsnäolo Roomassa, oli tukea Rooman tasavaltaa, lyhytikäistä asiakasvaltiota, jonka Ranskan vallankumoukselliset joukot olivat perustaneet Italian niemimaalle. Ranskalaiset osallistuivat tänä aikana aktiivisesti vallankumouksellisten liikkeiden tukemiseen ja vallankumouksellisten ihanteiden levittämiseen kaikkialla Euroopassa. Italiassa he pyrkivät kukistamaan monarkiat ja perustamaan Ranskan tasavallan mallin mukaisia tasavaltoja.

Duphot'n läsnäolo ja toiminta Roomassa herättivät vastustusta konservatiivisissa ryhmittymissä, mukaan lukien Paavin valtioiden kannattajat ja paikalliset aristokraatit. Joulukuussa 1797, ranskalaisten joukkojen ja Paavin valtioiden kannattajien välisen yhteenoton aikana, kenraali Duphot murhattiin, ja näin luotiin veruke sille, että Napoleon lähetti seuraavana vuonna kenraali Berthier'n ottamaan paavin vangiksi. Rikottu rauhansopimus etelän ja pohjoisen kuninkaiden välillä tarjosi kummassakin historiassa aiheen sille, että etelän kuningas otti pohjoisen kuninkaan vangiksi.

Jae kahdeksan sanoo: ”vie myös vankeina Egyptiin heidän jumalansa, ruhtinaittensa kanssa, sekä heidän hopeiset ja kultaiset kallisarvoiset astiansa.” Kun Ptolemaios tämän jakeen täyttymyksenä palasi Egyptiin, egyptiläiset antoivat hänelle kunnianimeksi ”Euergetes” (Hyväntekijä) tunnustuksena hänen toiminnastaan siinä, että hän palautti heidän epäjumalankuvansa ja esineistönsä, jotka pohjoisen kuningas oli aikaisemmin ottanut heiltä. Vuonna 1798 tapahtui Ranskan toimesta Rooman ryöstö. Historioitsijat kertovat, että yhtenä ainoana päivänä nähtiin viidensadan hevosten vetämän ajoneuvon lähtevän kaupungista vahvan sotilassaattueen suojaamina.

Saattojoukkoon kuului suunnaton määrä antiikin veistoksia ja renessanssimaalauksia, jotka Ranska anasti rikotun Tolentinon rauhansopimuksen mukaisesti. Näihin taideteoksiin kuuluivat Laokoon-ryhmä, Belvederen Apollo, Kuoleva gallialainen, Amor ja Psyyke, Ariadne Naxoksella,

Medicien Venus sekä Tiberin ja Niilin kolossaaliset hahmot; Rafaelin gobeliineja ja maalauksia, mukaan lukien Kirkastus, Madonna di Foligno, Madonna della Sedia, Tizianin Santa Conversazione; sekä monia muita teoksia. Vasta useita vuosia myöhemmin nämä varastetut aarteet asetettiin näytteille Louvressa sijaitsevassa Musée Napoleonienissa, joka avattiin vuonna 1807. Niin kuin Ptolemaiosta ylistettiin siitä, että hän palautti egyptiläisille heidän aarteensa, Roomasta viedyt aarteet sijoitettiin siihen museon osaan, joka oli nimetty Napoleonin mukaan.

Jakeet viidestä yhdeksään muodostavat täydellisen rinnakkaiskuvan historiasta, joka alkaa vuodesta 538 ja päättyy vuosiin 1798 ja 1799. Ne vastaavat jakeita kolmestakymmenestä yhdestä kolmeenkymmeneenkuuteen, joita edustavat luvun kuusi viimeistä jaetta; nämä kuvaavat modernin Rooman lopullista valtaannousua sen voittaessa kolme estettä ja tullessa lopulta loppuunsa ilman ainoatakaan auttajaa. Jae kymmenen käsittelee sitten vuoden 1989 historiaa.

Mutta hänen poikansa varustautuvat sotaan ja kokoavat suuren joukon mahtavia sotavoimia; ja yksi heistä tulee varmasti, tulvii yli ja kulkee läpi; sitten hän palaa ja varustautuu sotaan aina linnoitukseensa asti. Daniel 11:10.

Kymmenennen jakeen historiallinen täyttymys on esikuva vuodesta 1989, jolloin paavinvalta salaisessa liitossa Ronald Reaganin kanssa ”vyöryi yli” ja ”kulki läpi” Neuvostoliiton, jättäen jäljelle vain sen linnakkeen (Venäjän), kun Neuvostoliitto (USSR) hajosi perestroikan jälkimainingeissa.

Ja lopun aikana etelän kuningas käy häntä vastaan; ja pohjoisen kuningas hyökkää hänen kimppuunsa kuin pyörremyrsky, vaunuin, ratsumiehin ja monin laivoin; ja hän tunkeutuu maihin, tulvii yli ja pyyhkäisee eteenpäin. Daniel 11:40.

Kymmenennen jakeen historia kuvaa kostotoimea vastauksena siihen, että etelän kuningas vuonna 246 eKr. voitti pohjoisen kuninkaan, ja se on esikuva kostotoimesta vastauksena siihen, että etelän kuningas vuonna 1798 voitti pohjoisen kuninkaan. Neljäskymmenes jae alkoi lopun ajalla vuonna 1798, jolloin etelän kuningas (ateistinen Ranska) antoi kuolinhaavan pohjoisen kuninkaalle (paavilliselle vallalle), ja se täyttyi Neuvostoliiton romahtamisessa lopun ajalla vuonna 1989. Lopun aikaa vuonna 1798 kuvataan neljännessäkymmenennessä jakeessa ilmauksella: ”Ja lopun ajalla etelän kuningas puskee häntä vastaan.” Kaksoispiste (:), joka erottaa jakeen viimeisen osan, merkitsee seuraavaa ”lopun aikaa” vuonna 1989. ”Ja pohjoisen kuningas hyökkää hänen kimppuunsa kuin pyörremyrsky, vaunuin ja ratsumiehin ja monin laivoin; ja hän tunkeutuu maihin, tulvii niiden yli ja kulkee niiden poikki.”

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

”Jokaisen kansakunnan, joka on astunut toiminnan näyttämölle, on sallittu ottaa paikkansa maan päällä, jotta nähtäisiin, täyttäisikö se ”Valvojan ja Pyhän” tarkoituksen. Profetia on seurannut maailman suurten valtakuntien nousua ja kukistumista — Babylonin, Meedo-Persian, Kreikan ja Rooman. Kunkin näistä kohdalla, samoin kuin vähäisempien kansakuntien kohdalla, historia toisti itseään. Jokaisella oli koetuksensa aika, kukin epäonnistui, sen loisto himmeni, sen valta katosi, ja sen paikan otti toinen....”

Heidän tulee oppia kansakuntien noususta ja kukistumisesta, sellaisena kuin se tehdään selväksi Pyhän Kirjoituksen sivuilla, kuinka arvoloisto on pelkkä ulkonainen ja maailmallinen loisto. Babylon kaikkine valtineen ja mahtavuuksineen, joiden kaltaista meidän maailmamme ei sittemmin ole nähnyt — valta ja mahtavuus, jotka tuon ajan ihmisistä näyttivät niin vakailta ja kestäviltä — kuinka täydellisesti se onkaan kadonnut! Niin kuin ”ruohon kukka” se on hävinnyt. Näin häviää kaikki, minkä perustuksena ei ole Jumala. Vain se, mikä liittyy Hänen tarkoitukseensa ja ilmaisee Hänen luonnettaan, voi kestää. Hänen periaatteensa ovat ainoat lujat asiat, jotka meidän maailmamme tuntee.” Education, 177, 184.